

CARA HUNTER

Jäljet- tömiin

Suomentanut Sirpa Parviainen



Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Sisältää lukunäytteen Cara Hunterin teoksesta *In the Dark*
Copyright © Cara Hunter, 2018
Lukunäytteen suomentanut Sirpa Parviainen

Englanninkielinen alkuteos:
Close to Home

Copyright © Cara Hunter, 2018

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava, 2021
ISBN 978-951-1-39439-6

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2021



Simonille

PROLOGI

Alkaa tulla pimeä, ja pikkutyttöä palettaa. Päivä oli ollut niin mukava – valot ja naamiaisasut ja ilotulitus kuin tähtisadetta. Se oli ollut taianomaista, kuin satua, mutta nyt kaikki on pilalla, kaikki on mennyt pieleen. Hän kurkistaa puiden ja oksien lomasta, jotka tuntuvat sulkeutuvan hänen yllään. Tämä satu ei kerro Lumikista eikä prinsessa Ruususesta. Tarinassa ei ole prinssiä, ei kauriolla valkoisella hevosella paikalle kiitävää pelastajaa. Vain pimeä taivas ja varjoissa hiiviskelevät hirviöt. Hän kuulee ääniä aluskasvillisuuden seasta, pienten eläinten päästämiä rasahduksia ja raskaampaa liikettä, joka tulee koko ajan lähemmäs, askel askeleelta. Hän pyyhkii poskensa, jolla kyynelät viipyivät yhä, ja toivoo koko sydämestään, että olisi samanlainen kuin se prinsessa Urheassa. *Häntä* ei pelottaisi olla metsässä ypöyksin. Mutta Daisyä pelottaa. Daisyä pelottaa tosi paljon.

”Daisy?” joku huhuilee. ”Missä olet?”

Lisää askeleita, lähempää tällä kertaa, ja ääni on vihainen. ”Et voi piiloutua minulta. Minä löydän sinut kyllä. Sinä tiedät sen kyllä, Daisy. Minä löydän sinut.”

Sanon tämän nyt, ennen kuin aloitamme. Et tule pitämään tästä, mutta usko pois, olen tehnyt tätä useammin kuin uskallan rankaista itseäni muistamalla. Tällaisissa tapauksissa – kun on kyse lapsesta – yhdeksän kertaa kymmenestä syypää on joku tuttu. Perheenjäsen, ystävä, naapuri, joku yhteisön jäsen. Älkää unohtako sitä. Kuinka suunniltaan he sitten tuntuvat olevankin, kuinka epätodennäköiseltä se sitten tuntuukin, he tietävät, kuka sen teki. Ehkä eivät tietoisesti, eivätkä ehkä vielä. Mutta he tietävät. He tietävät.

* * *

20. heinäkuuta 2016, klo 02.05

Canal Manorin uusi asuinalue, Oxford

Sanotaan, että kodinostajat tekevät päätöksensä talon suhteen puolen tunnin kuluessa siitä, kun he astuvat ovesta sisään. Usko pois, keskivertopoliisilta se ei vie edes kymmentä minuuttia. Itse asiassa useimmat meistä ovat langettaneet tuomionsa jo kauan ennen kuin astumme kynnyksen ylitse. Sillä erotuksella tosin, että arvioimme ihmiset kiinteistön sijaan. Joten kun pysähdymme osoitteen 5 Barge Close pihaan, minulla on jo melko hyvä kuva siitä, mikä meitä odottaa. Tämän kaltaisia taloja kutsuttiin ennen ”johtoportaan taloiksi”. Ehkä ne ovat sellaisia yhä, mistä sen tietää. Näillä ihmisillä on rahaa, mutta ei yhtä paljon kuin he haluaisivat sitä olevan, koska muutoin he olisivat ostaneet ai-

don kuningatar Viktorian aikaisen talon eivätkä tätä koruttomalla uudella tontilla sijaitsevaa jäljitelmää kanavan vääraltä puolelta. Samat punatiilet, samat erkkeri-ikkunat, mutta pihat ovat pieniä ja autotallit valtavia – ei niinkään mukamas aitoa, vaan suorastaan väärennöstä.

Virkapukuinen poliisi, joka seisoo etuovella, kertoo minulle perheen jo tehneen pakolliset etsinnät talossa ja puutarhasa. Tietäisittepä kuinka monta kertaa löydämme lapsia sänkyjen alta tai vaatekomoista. He eivät ole kadoksissa, piilossa vain. Useimmat niistä tarinoista eivät nekään pääty onnellisesti. Vain kukaan kuitenkin siltä, että siitä ei ole kyse tällä kertaa. Kuten päivystävä komisario kertoi tunti sitten herättäessään minut: ”Tiedän, että emme tavallisesti soittaisi sinulle näin varhain, mutta kun kellokin on jo noin paljon ja kyseessä näin pieni lapsi, tässä on jotakin pahasti vialla. Sitä paitsi perhe oli pitänyt juhlat, joten ihmiset olivat alkaneet etsiä häntä jo kauan ennen kuin he soittivat meille. Tulin siihen tulokseen, että sinun suuttuttamisesi on pienin huolistamme.” En minä oikeastaan ole. Suuttunut siis. Ja totta puhuakseni olisin itsekin tehnyt samoin.

”Pelkäänpä, että takapiha on kuin pommin jäljiltä, sir”, sanoo ovella seisova konstaapeli. ”Ihmisiä on ilmeisesti lampsinut siinä edestakaisin koko illan. Ilotulitusrakettien jättämää roskaa on kaikkialla. Paikalla on ollut useita lapsia. En usko, että tutkijat saavat siitä mitään irti, sir.”

Hienoa, ajattelen. Ihan vitun hienoa.

Gislingham soittaa ovikelloa, ja seisomme ovella odottaen. Hän vaihtaa hermostuneena painoan jalalta toiselle. Tekeepä tämän miten monta kertaa tahansa, siihen ei totu koskaan. Ja sitten kun tottuu, on aika lopettaa. Vetäisen viimeiset henkoset tupakastani ja katselen ympärilleni tontilla. Huolimatta siitä, että kello on kaksi aamuyöllä, lähes jokaisessa talossa loistavat kaikki

valot, ja monissa yläkerran ikkunoissa näkyy ihmisiä. Kaksi partioautoa on pysäköity kitukasvuiselle nurmikolle, joka on täynnä polkupyörän renkaiden jälkiä, ja niiden varoitusvalot sykkivät, ja pari väsynyttä konstaapelia yrittää pitää pälistelijät soveliaan välimatkan päässä. Puolenkymmentä muuta konstaapelia seisoo viereisten talojen ovensuissa jututtamassa naapureita. Samassa etuovi aukeaa, ja kiepahdan ympäri.

”Rouva Mason?”

Hän on tukevampi kuin olin odottanut. Kaksoisleuan alku on jo näkyvissä, eikä hän voi olla vanhempi kuin, mitä? Kolmekymmentäviisi? Hänellä on villatakki juhlamekon päällä – leopardikuosinen halterneck-tekele, jonka himmeän oranssi väri ei sovi hänen hiuksiinsa.

Nainen vilkaisee kadulle ja kietoo sitten villatakin tiukemmin ympärilleen. Ei voi sanoa, että täällä olisi mitenkään kylmä. Lämpötila nousi tänään yli kolmeenkymmeneen asteeseen.

”Olen rikoskomisario Adam Fawley, rouva Mason. Voimmeko tulla sisään?”

”Voisitteko riisua kenkäne? Kokolattiamatto on juuri puhdistettu.”

En ole koskaan ymmärtänyt, miksi ihmiset hankkivat kermanvaalean kokolattiamaton, varsinkin jos heillä on lapsia, mutta tämä on tuskin oikea hetki väitellä siitä. Joten kyykistymme kuin pahaiset koululaiset avaamaan kengännauhamme. Gislingham vilkaisee minua merkitsevästi: oven vieressä on vaatekoukkuja, joissa on perheenjäsenten nimet, ja heidän kenkänsä on järjestetty riviin matolle. Koon mukaan. Ja värin. Voi jeesus.

Kumma, mitä jalkojen paljastaminen tekee aivoille. Sukkasillaan tassuttelemisen saa minut tuntemaan itseni ihan amatööriksi. Se ei ole hyvä alku. Olohuoneesta johtaa kaariovi keittiöön, jossa on saareke. Siellä touhuua naisia, kuiskaillen, touhuten tee-

pannun ääressä, juhlemeikit valjuina armottomassa neonvalossa. Perhe kyyköttää aivan reunalla sohvalla, joka on aivan liian suuri tilaan nähden. Barry Mason, Sharon ja poika Leo. Poika tuijottaa lattiaa, Sharon tuijottaa minua, Barry kaikkea mahdollista. Hän on kuin poliisin piirros hipsteri-isästä – reisitaskusortsit, aavistuksen liian piikikkäät pystyhiukset, aavistuksen liian räikeä kukkakuvioitu paita, jota ei ole työnnetty housuihin – mutta vaikka pukeutumistyyli ajoittuu kolmenkymmenviiden ikävuoden tietämiin, tummat hiukset on värjätty, ja epäilen hänen olevan reilut kymmenisen vuotta vaimoan vanhempi. Vaimoa, joka selvästikin ostaa housut tässä talossa.

Päässä pyörii kaikenlaisia tunteita, kun lapsi katoaa. Vihaa, pakokauhua, kieltämistä, syyllisyyttä. Olen nähnyt ne kaikki, yksin sellaisinaan ja erilaisina yhdistelminä. Barry Masonin kasvoilla on kuitenkin ilme, jota en ole nähnyt ennen. Ilme, jota en osaa määritellä. Sharon puolestaan on puristanut kätensä niin tiukasti nyrkkiin, että rystyset loistavat valkeina.

Istahdan alas. Gislingham jää seisomaan. Hän on varmaankin huolissaan siitä, että huonekalut eivät kestäisi hänen painoaan. Hän löysää paidankaulustaan niskasta ja toivoo, ettei kukaan huomaa. ”Rouva Mason, herra Mason”, aloitan. ”Ymmärrän hyvin, että tämä on teille vaikeaa, mutta on hyvin tärkeää, että keräämme asiasta mahdollisimman paljon tietoa. Tiedätte varmaankin jo, mutta ensimmäiset tunnit ovat äärimmäisen tärkeitä – mitä enemmän tiedämme, sitä todennäköisemmin löydämme Daisyn kunnossa.”

Sharon Mason nyppii irtonaista langanpätkää villatakistaan. ”En oikein tiedä, mitä muuta voisimme kertoa. Puhuimme jo sen toisen poliisin kanssa...”

”Tiedän sen, mutta ehkäpä voisitte käydä tapahtumat lävitse vielä kerran minun kanssani. Sanoitte, että Daisy oli tänään ta-

pansa mukaan koulussa ja sen jälkeen kotona siihen saakka kun juhlat alkoivat – eikö hän lähtenyt ulos leikkimään?”

”Ei. Hän oli huoneessaan yläkerrassa.”

”Niistä juhlista vielä. Kertoisitteko, keitä tänne tuli?”

Sharon vilkaisee ensin miestänsä ja sitten minua. ”Lähistöllä asuvia ihmisiä. Lasten luokkatovereita. Heidän vanhempansa.”

Hänen lastensa ystäviä siis. Ei hänen ystäviään. Tai heidän.

”Eli noin... nelisenkymmentä ihmistä? Olisiko se osuva arvio?”

Sharonin otsa rypistyy. ”Ei niin monta. Minulla on lista.”

”Siitä olisi paljon apua. Jos voisitte antaa sen rikoskonstaapeli Gislinghamille?”

Gislingham nostaa hetkeksi katseensa muistikirjastaan.

”Ja milloin näitte Daisyn viimeksi, tarkalleen ottaen?”

Barry Mason ei ole vieläkään sanonut mitään. En ole edes varma, onko hän kuunnellut minua. Käännyin hänen puoleensa. Hänellä on lelukoira kädessään, ja hän väänтелеe sitä. Hermostuneisuutta, tiedän sen, mutta näyttää hermostuttavasti siltä kuin hän yrittäisi taittaa siltä niskat nurin.

”Herra Mason?”

Hän räpyttelee silmiään. ”En tiedä”, hän vastaa heikolla äänellä. ”Ehkä yhdentoista maissa? Se oli kaikki aika sekavaa. Kiireistä. Tiedättehän, kun on paljon ihmisiä.”

”Mutta huomasitte hänen kadonneen puoliltaoin.”

”Päätimme, että lasten oli aika mennä nukkumaan. Ihmiset alkoivat jo lähteä koteihinsa. Mutta emme löytäneet häntä mistään. Etsimme kaikkialta. Soitimme kaikille, joita tulimme ajatelleeksi. Pikku tyttöni... Minun kaunis pikku tyttöni...”

Hän alkaa itkeä. Minun on yhä vaikeaa kestää sitä, vieläkään. Nähdä miesten itkevän.

Käännyin Sharonin puoleen. ”Rouva Mason? Entä te? Milloin te näitte tyttärenne viimeksi? Oliko se ennen vai jälkeen ilotulituksen?”

Sharon värisee yhtäkkiä. ”Ennen, uskoisin.”

”Ja moneltako ilotulitus alkoi?”

”Kymmeneltä. Heti, kun tuli pimeä. Emme halunneet sen jatkuvan liian myöhään. Siitä voi joutua vaikeuksiin. Sellaisesta saatetaan tehdä ilmoitus kunnalle.”

”Eli näitte Daisyn viimeisen kerran ennen sitä. Pihalla vai sisällä talossa?”

Hän epäröi, rypistää otsaansa. ”Pihalla. Hän juoksenteli ympäriinsä koko illan. Kuin juhlien kaunotar konsanaan.”

Mietin, ohimennen, kuinka kauan siitä on, kun olen viimeksi kuullut kenenkään käyttävän tuota ilmaisua. ”Eli Daisy oli hyväällä tuulella – mikään ei huolettanut häntä, teidän tietojenne mukaan?”

”Ei, ei mikään. Hänellä oli todella hauskaa. Hän nauroi. Tanssi musiikin tahtiin. Niin kuin tytöillä on tapana tehdä.”

Vilkaisen veljeä kiinnostuneena hänen reaktiostaan. Mutta sellaista ei tule. Hän istuu hämmästyttävän tyyneenä. Miette-
liäänä.

”Milloin sinä näit Daisyn viimeksi, Leo?”

Leo kohauttaa olkapäitään. Hän ei tiedä. ”Katselin ilotulitusta.”

Hymyilen hänelle. ”Pidätkö ilotulituksista?”

Hän nyökkää, mutta ei oikein katso silmiin. ”Tiedätkö mitä? Niin minäkin.”

Hän nostaa katseensa, ja hyvin lyhyen hetken ajan hänen silmissään välähtää yhteisymmärryksen tunne, mutta sitten pää painuu jälleen ja hän alkaa työnnellä toista jalkaansa mattoa pitkin piirrellen ympyröitä sen nukkaan. Sharon ojentaa kätensä ja näpäyttää poikaa jalkaan. Leo lopettaa.

Käännyn uudelleen Barryn puoleen. ”Ja ymmärtääkseni puutarhan sivuportti oli auki.”

Barry Mason nojautuu taaksepäin yhtäkkiä puolustuskanalla. Hän niiskaisee kovaan ääneen ja pyyhkäisee kädellä ne näänsä. ”Ei kai sitä voi olla juoksemassa ovelle koko ajan. Oli helpompaa päästää ihmiset tulemaan sitä kautta. Tulee vähemmän sotkia taloonkin.” Hän vilkaisee vaimoaan.

Nyökkään. ”Totta kai. Puutarha näyttää päättyvän kanavaan. Johtaako pihasta portti kanavan viertä kulkevalle hinauspolulle?”

Barry Mason pudistaa päätään. ”Kunpa johtaisikin. Kunta ei anna sellaista pystyttää. Mies ei olisi mitenkään päässyt pihaan sitä kautta.”

”Mies?”

Barry kääntää jälleen katseensa. ”Kuka se sitten olikin. Paskiainen, joka hänet vei. Paskiainen, joka vei minun Daisyni.”

Kirjoitan *minun* muistikirjaani ja piirrän kysymysmerkin sen viereen. ”Mutta et suoranaisesti *nähty* ketään miestä?”

Hän vetää syvään henkeä, joka murtuu nyhykytykseksi, ja katsoo pois päin kyynelten lähtiessä uudelleen valumaan. ”Ei, en nähnyt ketään.”

Selailen papereitani. ”Minulla on ylikonstaapeli Davisille antamanne kuva Daisystä. Voisitteko kertoa, mitä hänellä oli yllään?”

Huoneeseen laskeutuu hiljaisuus.

”Kyseessä olivat naamiaiset”, Sharon vastaa lopulta. ”Lapsille siis. Ajattelimme, että se olisi hauskaa. Daisy oli pukeutunut nimensä mukaisesti.”

”Olen pahoillani, nyt en oikein ymmärtänyt...”

”Päivänkakkara. Hän oli pukeutunut päivänkakkaraksi.”

Aistin Gisinghamin reaktion, mutta en suostu katsomaan häntä. ”Ymmärrän. Eli...”

”Vihreä hame, vihreät sukkahousut ja kengät. Ja pääkoriste, jossa oli valkoisia terälehtiä ja keltainen keskus. Ostimme sen

siitä kaupasta Fontover Streetiltä. Se maksoi omaisuuden, jo sen vuokraaminen. Ja meidän oli maksettava takuusummakin.”

Sharonin ääni pettää. Hän vetää henkeä, puristaa kätensä nyrkkiin ja työntää sen suutaan vasten hartiat täristen. Barry Mason kurottuu lähemmäs ja kietoo käsivartensa vaimonsa ympärille. Sharon uikuttaa ja keinuttelee edestakaisin ja toistelee miehelleen, ettei se ollut hänen vikansa, että hän ei tiennyt, ja mies silittää hänen hiuksiaan.

Jälleen hiljaisuus, sitten yhtäkkiä Leo hivuttautuu eteenpäin ja pudottautuu sohvalta. Hänen vaatteensa näyttävät aavistuksen liian isoilta; hänen käsiään hädin tuskin erottaa hihojen alta. Hän kävelee luokseni ja ojentaa minulle kännykkänsä. Siinä näkyy pysäytetty videokuva. Pysäytyskuva Daisystä vihreässä mekossa. Hän on kaunis lapsi, sitä ei käy kieltäminen. Painan videon pyörimään ja katselen noin viidentoista sekunnin ajan, kun hän tanssii kameralle. Hän suorastaan pursuu iloa – se säteilee lävitse jopa kahden tuuman näytöltäkin. Kun video päättyy, tarkistan aikaleiman. Video on vain kolme päivää vanha. Ensimmäinen onnenkantamoisemme. Emme aina saa yhtä ajantasaista kuvaa.

”Kiitos, Leo.” Katsahdan Sharon Masonia, joka nyt niistä ne näänsä. ”Rouva Mason, jos annan teille kännykkänumeroni, voitko lähettää tämän minulle?”

Hän huitaisee avuttomana kädellään. ”Voi, minä olen ihan onneton noiden vehkeiden kanssa. Leo voi tehdä sen itse.”

Vilkaisen poikaa, joka nyökkää. Hänen otsatukkansa on hie-man liian pitkä, mutta se ei ilmeisesti tunnu häiritsevältä hänen silmissään. Ne ovat tummat. Leon silmät siis. Kuten ovat hänen hiuksensakin.

”Kiitos, Leo. Sinä olet varmaankin aika näppärä ikäiseksesi puhelinten kanssa. Kuinka vanha sinä olet?”

Hän punastuu vähän. ”Kymmenen.”

Käänyn puhumaan Barry Masonille. ”Oliko Daisyllä oma tietokone?”

”Ei todellakaan. Nykyään kuulee niin paljon kaikenlaista lapsista, jotka seikkailevat netissä. Annan hänen käyttää omaani joskus, kun olen itse samassa huoneessa.”

”Eli ei sähköpostia?”

”Ei.”

”Entä kännykkää?”

Tällä kertaa Sharon vastaa. ”Hän oli mielestämme liian nuori siihen. Lupasin hänelle sellaisen joululahjaksi. Silloin hän on jo täyttänyt yhdeksän.”

Eli yksi keino vähemmän jäljittää hänet. Sitä en kuitenkaan sano ääneen. ”Näitkö eilen ketään Daisyn seurassa, Leo?”

Hän aukaisee suunsa puhuakseen, mutta tyytyy sitten vain pudistamaan päätään.

”Tai ennen sitä – roikkuiko kukaan hänen lähistöllään? Näitkö ketään kouluun mennessä tai sieltä pois tullessa?”

”Minä vien heidät autolla kouluun”, Sharon vastaa napakasti. Ikään kuin se ratkaisisi asian. Ja sitten ovikello soi. Gislingham heilauttaa muistivihkonsa kiinni. ”Siellä on tekniikan pojat. Tai miksi heitä nyt sitten nykyään kutsutaankin.”

Sharon katsoo hämmentyneenä aviomiestään. ”Hän tarkoittaa rikospaikkatutkintaa”, Barry vastaa.

Sharon kääntyy puhumaan minulle. ”Mitä he täällä tekevät? Emme ole tehneet mitään.”

”Tiedän sen, rouva Mason. Älkää säikähtäkö. Tämä on täysin tavanomainen käytäntö laps... kun lapsi katoaa.”

Gislingham avaa etuoven ja päästää tutkijat sisään. Tunnistan heti Alan Challow'n. Hän aloitti poliisina pari kuukautta minun jälkeeni. Aika ei ole kohdellut häntä silkkihansikkain. Liian vä-

hän pääläella, liikaa vyötärön ympärillä. Mutta hän on hyvä. Hän on hyvä.

Hän nyökkää minulle. Emme vaihda kohteliaisuuksia. ”Holroyd on hakemassa varusteita autosta”, hän sanoo pirteästi. Hänen paperipukunsa kahisee. Sen sisällä tulee olemaan yhtä tuskaa, kun aurinko nousee.

”Menemme ensin yläkertaan”, hän sanoo vetäen kumihansikkaat käteensä. ”Sitten jatkamme ulkona heti kun tulee valoisaa. Lehdistö ei ole näköjään vielä ehtinyt paikalle. Kiitos siitäkin vähästä.”

Sharon Mason on noussut huterille jaloilleen. ”En halua, että nuuskitte hänen huoneessaan – koskettelette hänen tavaroitaan – kohtelette meitä kuin rikollisia...”

”Kyse ei ole täydestä rikosteknisestä tutkinnasta, rouva Mason – emme sotke paikkoja lainkaan. Meidän ei tarvitse edes mennä hänen huoneeseensa. Tarvitsemme vain hänen hammasharjansa.”

Koska se on paras keino saada dna-näyte. Koska saatamme tarvita sitä hänen ruumiinsa tunnistamiseen. Mutta sitäkö en sano ääneen.

”Teemme tarkemman tutkimuksen pihassa siltä varalta, että hänen sieppaajansa on jättänyt jälkeensä aineellisia todisteita, jotka saattaisivat auttaa tunnistamaan hänet. Saamme varmasti luvan siihen?”

Barry Mason nyökkää, ojentaa kätensä ja koskettaa vaimonsa kynnärpäätä. ”Paras antaa heidän tehdä työnsä, eikö niin?”

”Järjestämme paikalle myös yhteyshenkilön, joka saapuu mahdollisimman pian.”

Sharon kääntyy minun puoleeni. ”Kuinka niin ’paikalle’?”

”Hän tulee tänne varmistamaan, että saatte välittömästi tiedon, kun kuulemme jotakin uutta, ja on valmiina auttamaan, jos tarvitsette jotakin.”

Sharonin kulmat kurtistuvat. ”Siis tänne? Sisälle taloon?”

”Kyllä, jos se vain sopii teille. He ovat täysin koulutettuja poliiseja – teidän ei tarvitse lainkaan huolehtia, he eivät ole millään tavalla tunkeilevia...”

Mutta hän pudistelee jo päätään. ”Ei. En halua ketään tänne. En halua teitä tänne vakoilemaan. Tuliko selväksi?”

Vilkaisen Gislinghamia, joka kohauttaa lähes huomaamattomasti olkapäitään.

Vedän syvään henkeä. ”Se on tietenkin teidän oikeutenne. Määräämme teille yhteyshenkilön tiimistämme, ja jos muutatte mieltänne...”

”Ei”, hän vastaa nopeasti. ”Emme muuta.”

* * *

Oxford News @OxfordNewsOnline 02.45
TUOREIMMAT Olemme saaneet suuren määrän ilmoituksia laajasta poliisioperaatiosta Canal Manorin uudella asuinalueella – toistaiseksi ei ole tiedossa tarkempia yksityiskohtia...

Julie Hill @JulieHillInOxford 02.49
@OxfordNewsOnline Asun Canal Manorissa. Täällä oli eilen illalla juhlat ja poliisi on täällä nyt kuulustelemassa naapureita

Julie Hill @JulieHillInOxford 02.49
@OxfordNewsOnline Kukaan ei tunnu tietävän mitä on tapahtunut, mutta täällä on noin 15 poliisiautoa

Angela Betterton @AngelaGBetterton 02.52
@JulieHillInOxford @OxfordNewsOnline Olin mukana

juhlissa. Kyse on heidän tyttärestään – hän on ilmeisesti kadonnut. Hän on samalla luokalla kuin poikani

Julie Hill @JulieHillInOxford 02.53
@AngelaGBetterton Kuinka kauheaa, luulin että kyse on varmasti huumeista tai jostakin sellaisesta
@OxfordNewsOnline

Oxford News @OxfordNewsOnline 02.54
@AngelaGBetterton Mikä on pikku tytön nimi ja ikä?

Angela Betterton @AngelaGBetterton 02.55
@OxfordNewsOnline Daisy Mason. Pakostakin 8 tai 9?

Oxford News @OxfordNewsOnline 02.58
TUOREIMMAT Ilmoituksia mahdollisesta lapsen #sieppaus tapauksesta Canal Manorin uudella asuinalueella. Lähteiden mukaan kahdeksanvuotias tyttö on kateissa.

Oxford News @OxfordNewsOnline 03.01
Jos kuulet enemmän Oxfordin #sieppaus tapauksesta, twiittaa tänne – Oxfordin paikallisuutisia ja muuta läpi yön

* * *

Heti kolmen jälkeen mediaosastoltamme soitetaan ja kerrotaan uutisen paljastuneen, joten meidän on sama ottaa tilanteesta kaikki irti. Kaksikymmentä minuuttia myöhemmin saapuu ensimmäinen median lähetysauto. Olen keittiössä, ja perhe istuu yhä olohuoneessa. Barry Mason makaa nojatuolissa silmät suljettuina, vaikka ei nukukaan. Kun kuulemme auton ajavan pi-

haan, hän ei liikahdakaan, mutta Sharon Mason nousee sohvasta ja katsoo ulos ikkunasta. Hän näkee toimittajan nousevan autosta ensin ja sen jälkeen nahkatakkinen miehen, jolla on mikki ja kamera. Hän tuijottaa hetken, sitten katsahtaa peiliin ja koskettaa hiuksiaan.

”Rikoskomisario Fawley?”

Puhuja on Challow’n tiimin jäsen, joka on tulossa alas puolesavälissä portaita. Tyttö, mutta hän taitaa olla uusi, koska en tunnista hänen ääntään. En näe kasvojakaan hupun ja maskin takaa. Toisin kuin telkkarissa annetaan olettaa, rikosteknisen tutkinnan muoti muistuttaa huomattavasti enemmän broileritehtaan pakkaajan asustusta kuin television CSI-sarjassa. Nuo pahuksen ohjelmat tekevät minut hulluksi – tosielämän tekninen tutkija ei todellakaan saastuttaisi rikospaikkaa heiluttelemalla hiuspidennyksiään. Tyttö viittoo minulle ja seuraan häntä yläkerran tasanteelle. Edessämme olevassa ovesa on siisti kyltti, joka ilmoittaa sen olevan.

✿ ✿ ✿ Daisyn huone ✿ ✿ ✿

Ja siihen sinitarralla kiinnitetty paperinpala ilmoittaa

PÄÄSY KIELLETTY!!

suurin, horjuvin kirjaimin.

”Saimme mitä halusimmekin”, hän kertoo. ”Mutta arvelin, että haluaisit nähdä huoneen. Vaikka emme menisikään sisään.”

Kun tutkija työntää oven auki, ymmärrän mitä hän tarkoittaa. Yhdenkään lapsen huone ei koskaan näytä tällaiselta television tilannekomedioita lukuun ottamatta. Ei mitään lattialla, ei mitään pöytätasolla, mitään ei näy sängyn alta. Kampa täysin sa-

mansuuntaisesti hiusharjan kanssa. Pehmolelut istuvat rivissä ja tuijottavat meitä pienine nappisilmineen. Vaikutelma on enemmän kuin vain vähän häiritsevä. Eikä vähiten siksi, että riehakas, eloisa lapsi, jonka näin videolla, ei yksinkertaisesti sovi huoneeseen, joka on näin luonnottoman siisti. Joidenkin asuntojen tyhjät huoneet kaikuivat ihmisistä, jotka ovat joskus asuneet niissä. Mutta tämä on poissaolon, ei läsnäolon jättämää tyhjyyttä. Ainoa merkki siitä, että tyttö on koskaan edes ollut täällä, on seinällä oleva Disney-juliste. *Urhea*-elokuvan prinsessa, yksin metsässä uhmakkaine, kirkkaanpunaisine hiuksineen, ja julisteen alareunassa suurin oranssein kirjaimin MUUTA KOHTALOSI. Jake rakasti tuota elokuvaa myös – veimme hänet kahdesti katsomaan sen. Siinä oli hyvä lapsille osoitettu viesti – että on ihan okei olla oma itsensä; tarvitaan vain rohkeutta olla se, joka todella on.

”Kammottavaa, eikö?” tyttö sanoo vieressäni ja murtautuu ajatuksiini.

Ainakin hänellä on tahdikkuutta puhua hiljaa.

”Niinkö sinusta?”

Hän on riisunut maskinsa, ja näen hänen nyrpistävän nenäänsä. ”Lievästi sanottuna liioiteltua. Siis että *kaikki* sopii yhteen tuolla tavalla? Usko pois, *kukaan* ei rakasta nimeään noin paljon.”

Nyt kun hän ottaa asian puheeksi, ymmärrän mitä hän tarkoittaa. Kaikkialla on päivänkakkaroita. Koko huone on täynnä niitä. Tapetissa, päiväpeitossa, verhoissa, tyydynpäällisissä. Kaikki erilaisia, mutta kaikki päivänkakkaroita. Vihreässä maljakossa on muovisia päivänkakkaroita, ja pukeutumispöydän peilissä roikkuu kirkkaankeltainen päivänkakkarahiuspanta. Kimalteleva päivänkakkarahiussolki, päivänkakkarakalampunvarjostin ja katos-ta riippuu päivänkakkaramobile. Se ei ollut niinkään makuuhuone kuin teemapuisto.

”Ehkä hän piti siitä sellaisena?” Mutta jo niin sanoessani en usko siihen itsekään.

Tyttö kohauttaa olkapäitään. ”Ehkä niin. Mistäpä minä sen tietäisin, eihän minulla ole lapsia. Onko sinulla?”

Hän ei tiedä. Kukaan ei ole kertonut hänelle.

”Ei ole”, vastaan.

Ei enää.

* * *

BBC Midlands tänään

Keskiviikkona 20. heinäkuuta 2016 |

päivitetty viimeksi klo 06.41

Poliisi pyytää yleisön apua kadonneen 8-vuotiaan oxfordilaistytön etsinnässä

Kahdeksanvuotias tyttö on kadonnut kotoaan Oxfordista. Daisy Mason nähtiin viimeksi keskiyöllä tiistaina kotipihasaan, jossa hänen vanhempansa Barry ja Sharon Mason järjestivät juhlat.

Daisyä kuvaillaan vaaleaksi ja vihreäsilmäiseksi, ja hän oli pukeutunut kukkanaamiaispukuun ja hiukset oli sidottu saporille. Naapurien mukaan hän on seurallinen mutta järkevä tyttö, joka ei olisi lähtenyt vapaaehtoisesti vieraan mukaan.

Poliisi pyytää jokaista Daisyn nähnyttä tai hänestä muutoin jotakin tietäviä ottamaan yhteyttä Thames Valleyn rikospoliisiin numeroon 01865 0966552.

Puoli seitsemään mennessä pihan tekninen tutkinta on jo lähes valmis, ja virkapukuiset ovat aloittaneet toisen etsintäkierroksen naapurustossa ja sen ympärillä, ja nälkäisten televisiokameroiden joukko tarkkailee jokaista liikettä. Sitten on vielä kana-va, mutta en suostu edes ajattelemaan sitä vaihtoehtoa. En vielä. Kaikki tulevat oletamaan, että tyttö on yhä elossa. Kunnes minä sanon toisin.

Seison pikkuruisella terassilla ja katselen takapihalle. Ilotulit- teiden jätteitä lojuu kukkapenkeissä, ja palanut kesänurmikko on poljettu pilalle. Univormupukuinen poliisi oli oikeassa: mahdollisuus löytää kunnollinen jalanjälki tai mitään muuta vähänkään hyödyllistä oli käytännöllisesti katsoen olematon. Pihan taka- osassa aidan luona näen Challow'n kaksinkerroin kyykistyneenä, noukkimassa tietään aluskasvillisuuden poikki. Hänen päänsä yläpuolella ilmapallo on tarttunut hinauspolun pusikkoon, ja sen hopeinen nauha värähtelee kevyesti varhaisessa aamussa. Minä puolestani kaipaen jo kuumeisesti tupakkaa.

Kanava kaartaa kevyesti tällä kohdalla, mistä syystä Masonien piha on aavistuksen pidempi kuin useimpien muiden alueella asuvien, mutta se olisi silti ahdas niin monelle ihmiselle. En osaa päättää, onko syynä sen nurkassa oleva keinu vai surkea pala- nut nurmikko vai pelkkä unen puute, mutta se muistuttaa häi- ritsevän paljon oman lapsuudenkotini pihaa. Kaikkien muiden aivan yhtä masentavien talojen saartamaa ruohikkoplänttiä kol- kossa nauhakaupungissa, jota ei olisi ollut olemassakaan ilman metroa – sitä pysäkkiä viimeisellä osuudella, joka oli heitetty yli- malkaisesti alueelle, jonka niityt oli jo aikoja sitten korvattu be- tonilla ennen kuin me muutimme sinne. Vanhempani valitsivat paikan, koska se oli turvallinen ja ainoa, mihin heillä oli varaa,

enkä vielä tähänkään päivään mennessä pysty panemaan vastaan kumpaankaan. Mutta karmeaa paikka se oli siitä huolimatta. Ei mikään oma itsenäinen kylänsä, vaan ”vähän etelään päin” viimeisestä kaupungin tapaisesta kilometrien säteellä. Siitä pikkukaupungista, jossa aina kävin itsekin – koulua, kavereiden luona ja myöhemmin pubeissa ja tapaamassa tyttöjä. En koskaan tuonut ainuttakaan ystävää kotiini; en koskaan antanut heidän nähdä millaisessa paikassa todella asuin. Ehkä minun ei pitäisi olla niin tuomitseva näitä Canal Manorin asukkaita kohtaan: tiedän, millaista on tuntee olevansa lasin väärällä puolella.

Masonien pihan perällä grilli hehkuu yhä samalla kun metalli naksahdelee jäähtyessään. Keinun ketjut on sidottu tiukasti yhteen ilmastointiteipillä, jotta sitä ei voi käyttää. Pino puutarhatuoleja, huvimaja (kokoon taitettuna) ja pukkipöytä puuvillapöytäliinoineen (sekä taiteltuna). Pöydän alla on vihreitä kylmälaukkuja, joiden kunkin kylkeen on kirjoitettu sisältö: olutta, viiniä, limonadia. Terassilla selkäni takana on kaksi pyörällistä roskapönttöä, joista toinen, kierrätykseen tarkoitettu, on pullolaan tölkkejä ja pulloja, toinen täynnä mustia roskapusseja. Mieleeni juolahtaa – niin kuin olisi pitänyt juolahtaa jo heti aluksi – että Sharon Mason on tehnyt kaiken tämän. Siivoamisen, taittelun. Hän kiersi ympäri puutarhaa tehdäkseen siitä edustuskelpoisen. Ja hän teki tämän kaiken sen jälkeen kun oli kuullut tyttärensä katoamisesta.

Gislingham tulee keittiöstä ja liittyy seuraani. ”Rikoskonsaapeli Everettin mukaan naapureiden kuulemisesta ei ole toistaiseksi ilmennyt mitään hyödyllistä. Kukaan, jota olemme puhuttaneet ja joka on ollut juhlissa, ei muista nähneensä mitään epäilyttävää. Keräsimme kuitenkin valokuvat heidän kameeroistaan. Niiden pitäisi auttaa aikajanan selvittämisessä. Tällä

alueella ei ole valvontakameroita, mutta katsotaan mitä ympäröivältä alueelta löytyy. Tarkistamme myös tunnettujen seksuaalirikollisten olinpaikat kuudentoista kilometrin säteellä.”

Nyökkään. ”Hyvää työtä.”

Challow suoristaa selkänsä ja viittoon meidät luokseen. Keinun takana yksi aidan laudoista on irti. Kauempaa katsottuna se näyttää ehjältä, mutta jos sitä työntää tarpeeksi kovaa, aikuinenkin pystyisi ahtautumaan siitä lävitse.

Gislingham lukee ajatukseni. ”Voisiko kukaan todella tulla sisään, ottaa lapsen ja päästä ulos kenenkään huomaamatta? Tämän kokoisessa pihassa ja niin ison väkijoukon keskellä? Ja olettaen, että lapsi panee vielä vastaankin?”

Katselen ympärilleni. ”Meidän on selvitettävä, missä huvimaja oli ja kuinka suuri se on. Jos se sijoitettiin pihan perälle, on hyvin mahdollista, että kukaan ei olisi nähnyt tuota aukkoa aidassa tai ketään siitä mahdollisesti kulkenutta. Ja kun ottaa vielä huomioon ilotulitusraketit...”

Hän nyökkää. ”Kaikki katselevat toiseen suuntaan, paljon pamahduksia, lapset kiljuvat...”

”Ja sitten on vielä se tosiasia, että useimmat vieraat olivat lasten koulukavereiden vanhempia. Voisin lyödä vaikka vetoa, että Masonit eivät olleet koskaan edes tavanneet kaikkia heistä. Siihen tarvittaisiin melkoisesti munaa, mutta tänne voisi vain kävellä suoraan sisään ja teeskennellä olevansa yksi vanhemmista, ja se saattaisi jopa mennä läpi. Ja kaiken kukkuraksi ihmiset vielä olettisivatkin tulijan juttelevan lasten kanssa.”

Lähdemme nurmikon poikki taloa kohti. ”Ne valokuvat, joita keräsitte, Chris – emme halua niistä vain aikajanaa. Ala rastittaa niistä nimiä. Meidän ei tarvitse tietää vain sitä, missä ihmiset olivat, vaan *keitä he ovat.*”

Kello 7.05 aamulla Masonien talon lähistöllä rikoskonstaapeli Everett soittaa jälleen yhden talon ovikelloa. Odottaa sen avautumista, odottaa liimaavansa ammattimaisen hymyn kasvoilleen ja kysyvänsä, pääsisikö sisään juttelemaan hetkeksi. Tämä on nyt jo viidestoista ovikello, ja hänen on vakuuteltava itselleen, ettei saa ärsyntyä, vaikka joutuukin kiertämään taloja Gislinghamin päästessä sisään siihen ainoaan taloon, jolla on mitään merkitystä. Kaiken ytimeen. Ne kerrat, jolloin lapsen sieppaus pääsi Mitä naapurit näkivät -ohjelmaan, pystyy laskemaan yhden käden sormilla. Tosin osa näistä ihmisistä todella oli paikan päällä Masonien puutarhassa, kun heidän tyttärensä katosi. Kun ottaa huomioon, kuinka paljon mahdollisia silminnäkiöitä tuossa pienessä tilassa oli, Everett oli saanut kuulla vain hyvin vähän jos mitään käyttökelpoista tähän mennessä. Pelkkää ”Mukavat juhlat” ja ”Miellyttävä ilta”. Ja jossakin vaiheessa niiden lomassa pikkutyttö katosi, eikä kukaan edes huomannut.

Everett soittaa ovikelloa uudelleen (kolmannen kerran), astuu taaksepäin ja katsoo taloa. Verhot on avattu, mutta missään ei näy elonmerkkiäkään. Hän tarkistaa listansa. Kenneth ja Caroline Bradshaw, kuusikymppinen pariskunta.

He ovat hyvinkin voineet lähteä lomalle ennen kuin koulut jäävät kesätauolle. Hän kirjoittaa huomion listaansa heidän nimiensä viereen ja palaa takaisin jalkakäytävälle. Yksi virkapukuisista kiiruhtaa hänen luokseen hieman hengästyneenä. Everett on nähnyt tytön asemalla, mutta hän on vasta päässyt harjoittelusta Sulhamsteadista, eivätkä he ole vielä ehtineet edes puhua keskenään. Everett yrittää muistella poliisin nimeä – Simpson? Jotakin sen suuntaista. Ei – Somer. Se se oli: Erica Somer. Hän on vanhempi kuin useimmat uudet tulokkaat, joten hän on var-